

چرا هیتلر فقط با مداخله خارجی نابود شد

و چرا اروپا امروز در برابر «هیتلر معاصر» سکوت کرده است؟

تاریخ معاصر اروپا یک حقیقت روشن و انکارناپذیر را ثبت کرده است:

آلمان نازی نه با اصلاح از درون، نه با اعتراض مدنی، و نه با گفت‌وگو فروپاشید.

هیتلر تنها زمانی شکست خورد که ائتلافی از قدرت‌های خارجی به‌طور مستقیم و قاطع مداخله کردند. اگر متفقین به بهانه «عدم دخالت در امور داخلی کشورها» دست روی دست می‌گذاشتند، امروز نه از اروپای آزاد خبری بود و نه از مفهومی به نام حقوق بشر.

این تجربه تاریخی یک استثنا نبود؛ بلکه الگویی تکرارشونده است:

رژیم‌هایی که تمام مسیرهای مسالمت‌آمیز، سیاسی و مدنی را نابود می‌کنند، به‌ندرت بدون فشار خارجی جدی سقوط می‌کنند.

جمهوری اسلامی؛ یک هیتلر معاصر

جمهوری اسلامی امروز نمونه کامل یک رژیم ایدئولوژیک افراطی است که بقای خود را بر خشونت عریان بنا کرده است. این حکومت:

- مردم بی‌سلاح و مسالمت‌جوی خود را که برای آزادی به خیابان‌ها آمده‌اند، به گلوله بسته است؛
- به مجروحان در خیابان‌ها و حتی در بیمارستان‌ها تیر خلاص زده و آن‌ها را از حق درمان محروم کرده است؛
- بسیاری از کشته‌شدگان و بازداشت‌شدگان را به‌طور مخفیانه، دسته‌جمعی و بدون اطلاع خانواده‌ها دفن کرده و بنا بر شهادت شاهدان، حتی افرادی را زنده‌به‌گور کرده است؛
- اجساد قربانیان را تنها در ازای دریافت هزاران دلار پول تحویل داده یا با نسبت دادن دروغین آن‌ها به «بسیجی» تلاش کرده مسئولیت جنایت را پنهان کند؛
- سایر دستگیرشدگان را به‌صورت جمعی، شتاب‌زده و بدون دادرسی عادلانه اعدام کرده و همچنان می‌کند؛
- بنا بر شهادت‌های مردمی، در میان کشته‌شدگان، افرادی هنوز زنده بوده‌اند که بدون هیچ‌گونه کمک رها شده و به‌تدریج جان داده‌اند؛
- در روزهای اخیر پزشکان و کادر درمانی بسیاری را صرفاً به‌دلیل مداوای مجروحان بازداشت کرده و اصل بدیهی بی‌طرفی پزشکی را نقض کرده است.

این رژیم از ابزارهای مدرن نظارت، فناوری و آنچه «مدرنیزاسیون» نامیده می‌شود، نه برای رفاه جامعه، بلکه برای کنترل، سرکوب و حذف سیستماتیک مردم خود استفاده می‌کند.

اگر هیئت‌ر جنایتکار بود، جمهوری اسلامی در بسیاری وجوه نه کم‌رحم‌تر، بلکه حتی بی‌پروا تر است؛ زیرا خشونت را به‌طور روزمره و آشکار علیه مردم خودش اعمال می‌کند.

تناقض اخلاقی اروپا و احزاب چپ‌گرا

پرسش اساسی اینجاست:

چرا اروپا از تجربه تاریخی خود درس نمی‌گیرد؟

چرا بسیاری از احزاب اروپایی، به‌ویژه در طیف چپ:

- به نام «ضدجنگ بودن»،
- به نام «ثبات منطقه‌ای»،
- و به بهانه «عدم مداخله»،

نه تنها از مردم ایران حمایت قاطع نمی‌کنند، بلکه هرگونه فشار یا کمک از سوی آمریکا و اسرائیل را برای پایان دادن به این ماشین سرکوب محکوم می‌کنند؟

این رویکرد نه صلح‌طلبی است و نه اخلاق‌گرایی؛

این مماشات مدرن است.

همان خطایی که اروپا در دهه ۱۹۳۰ مرتکب شد، زمانی که ثبات ظاهری را به قیمت جان میلیون‌ها انسان ترجیح داد.

اعتراض مدنی، نه جنگ داخلی

واقعیت روشن است:

مردم ایران خواهان جنگ داخلی نیستند.

آن‌ها خواهان زندگی، آزادی، کرامت انسانی و حق تعیین سرنوشت‌اند.

جنگ داخلی زمانی زاده می‌شود که حکومت‌ها هر مسیر اصلاح را مسدود کنند و خشونت را به تنها زبان سیاست بدل سازند. در چنین شرایطی، خطر اصلی نه مداخله خارجی، بلکه ادامه بی‌عملی جامعه جهانی است.

اگر هیتلر امروز بود...

اگر هیتلر امروز، در قرن بیست و یکم،

زنان را به جرم پوشش می‌کشت،

معترضان بی‌سلاح را در خیابان‌ها و بیمارستان‌ها قتل‌عام می‌کرد،

پزشکان را به جرم نجات جان انسان‌ها زندانی می‌کرد،

و هم‌زمان تروریسم فراملی را تأمین مالی می‌کرد،

آیا اروپا باز هم می‌گفت: «نباید دخالت کرد»؟

یا فقط چون این‌بار قربانیان ایرانی‌اند، معیارهای اخلاقی تغییر کرده است؟

جمع‌بندی

پایان دادن به یک دیکتاتوری تمامیت‌خواه هرگز بدون هزینه نیست،

اما تاریخ به روشنی نشان می‌دهد که بی‌عملی اخلاقی، خشونت را طولانی‌تر می‌کند.

جمهوری اسلامی با توصیه، گفت‌وگو و بیانیه اصلاح نمی‌شود؛

همان‌گونه که هیتلر نشد.

اگر اروپا واقعاً به ارزش‌هایی چون آزادی، حقوق بشر و کرامت انسانی باور دارد،

باید از پشت واژه‌های توخالی «عدم مداخله» بیرون بیاید

و در کنار مردم ایران بایستد، نه در کنار جلادانشان.

